

Sygn. akt. XIV C 42/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jolanta Czajka-Bałon

Protokolant: sekr. sąd. Grażyna Bielicka

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2018 r. w Pile

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. S. (1)**

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

- 1. Zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda S. S. (1) kwotę 90.000 zł (dziewięćdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;**
2. W pozostałym zakresie powództwo oddała;
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.875 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Jolanta Czajka-Bałon

UZASADNIENIE

Powód S. S. (1) w pozwie z dnia 04 stycznia 2017 r. (data nadania) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) SA z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 110.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 90.000,00zł od dnia 24.02.2016r., do dnia zapłaty oraz kwoty 20.000,00zł liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 5.400,00 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, ewentualnie zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego według spisu kosztów, który zostanie przedłożony na rozprawie.

W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 29.08.2015 r., w T., kierujący pojazdem marki F. o nr rej. (...) J. B. nie dostosował prędkości do warunków drogowych w wyniku czego doprowadził do potrącenia jadącego rowerem w tym samym kierunku powoda, powodując u niego obrażenia ciała. Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany decyzją z dnia 23.02.2016r., wypłacił na rzecz powoda kwotę 90.000,00zł tytułem zadośćuczynienia. W wyniku doznanych obrażeń powód został przewieziony na Oddział Chirurgiczny Szpitala w T., gdzie po dokonaniu szeregu badań stwierdzono otwarte złamanie kości piszczelowej i strzałkowej prawej powikłane przewlekłym stanem zapalnym, złamanie trzonu kręgu L3, złamanie VII i IX żebra po stronie lewej z płynem w jamie opłucnej, stłuczenie głowy, stłuczenie grzbietu. Z powodu przebytego wcześniej złamania oraz leczenia przeszczepami skóry nie udało się wykonać zabiegu repozycji złamania i zamknięcia rany. Dlatego też koniecznym było wykonanie amputacji prawej

kończyny dolnej na poziomie podudzia z uwagi na przewlekłe zapalenie ropne piszczeli prawej. Powód podniósł także, że w okresie od 01.02.2016 r., do 08.03.2016r., kiedy przebywał w Szpitalu Powiatowym w T. na Oddziale Rehabilitacji rozpoznano u niego zaniki mięśniowe uda prawego, przykurcz zgięciowo-wyprostny stawu kolanowego. W wyniku zdarzenia powód stracił część kończyny dolnej przez co wymaga stałej opieki i pomocy osób trzecich. Powód wskazał, że przed wypadkiem powód był sprawnym i aktywnym człowiekiem, którego pasją była jazda na rowerze, łowienie ryb, zbieranie grzybów i uprawa ogrodu. Natomiast w wyniku wypadku stał się inwalidą, osobą niepełnosprawną, niezdolną do samodzielnej egzystencji. Co więcej do dnia dzisiejszego nie radzi sobie psychicznie. Nadto czuje się samotny, ma koszmary nocne i lęki przed przyszłością. Powód orzeczeniem lekarza Orzecznika ZUS został uznany za niezdolnego do samodzielnej egzystencji w dalszym ciągu wymaga systematycznego leczenia, konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie (k. 2-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda na jego rzecz kosztami procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, iż żądanie powoda jest niezasadne i znacznie zawyżone. Pozwany przyznał, że prowadził postępowanie likwidacyjne w związku ze zdarzeniem z dnia 29.08.2015r., w którym powód doznał obrażeń ciała. Nadto, że w wyniku tego postępowania wypłacił powodowi kwotę 90.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Pozwany podał, że kwota wypłacona powodowi w postępowaniu likwidacyjnym jest adekwatną do doznanych przez niego obrażeń. Nadto zdaniem pozwanego powód nie wykazał w pozwie aby ujawniła się u niego jakaś nowa krzywda nieuwzględniona przy ustalaniu zadośćuczynienia, która uzasadniałaby żądanie wypłaty dalszych 110.000,00 zł z tego tytułu (k. 74-75).

Na terminie rozprawy przeprowadzonej w dniu 20 grudnia 2018 roku, strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko zawarte w pozwie (k. 201-202)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 sierpnia 2015 r., w miejscowości T., J. B. kierując samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku niedostosowania do warunków sposobu jazdy i przekroczenia dopuszczalnej prędkości najechał na tył poprzedzającego samochodu marki F. (...), w wyniku czego doszło do kolejnych zderzeń w postaci zderzenia F. (...) z O. (...) i F. (...) z rowerzystą. Zatem kierujący pojazdem marki F. (...) doprowadził do potrącenia jadącego rowerem w tym samym kierunku powoda.

W dniu wypadku J. B. był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie umowy zawartej z pozwanym.

Na skutek powyższego powoda przewieziono na Oddział Chirurgiczny Szpitala w T. gdzie rozpoznano otwarte złamanie podudzia i stłuczenie głowy. Z powodu przebytego wcześniej złamania oraz leczenia przeszczepami skóry nie udało się wykonać u powoda zabiegu repozycji złamania i zamknięcia rany. W wyniku powyższego, po przeprowadzeniu konsultacji powoda przekazano do Szpitala (...) w P. celem dalszego leczenia.

Po przyjęciu w dniu 29.08.2015r., na Oddział Ortopedii i Traumatologii Narządu Ruchu Szpitala (...) w P. im. S. S. (2) powodowi wykonano szereg badań.

Po przeprowadzeniu specjalistycznych badań mikrobiologicznych, morfologicznych krwi, badań RTG uda i kolana podudzia, KT jamy brzusznej, badania endoskopowego u powoda rozpoznano otwarte złamanie kości piszczelowej i strzałkowej prawej powikłane przewlekłym stanem zapalnym, złamanie trzonu kręgu L3, złamanie VII i IX żebra po stronie lewej z płynem w jamie opłucnej, stłuczenie głowy oraz stłuczenie grzbietu, guz nadnercza prawego, torbiele nerki prawej, nie związane z wypadkiem guzki krwawnicze odbytu II stopnia.

dowód: zeznania świadka A. W.- protokół rozprawy z dnia 19.09.2017r., (k. 112-112v), przesłuchanie powoda S. S. (1)-protokół rozprawy z dnia 11.07.2017r., (k. 95-95v), Karta pobytu Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala (...) w T. z dnia 29.08.2015r., (k.24-25), kserokopia opisu zdarzenia z dnia 14.09.2015r., (k. 56-56v), opinia techniczna biegłego sądowego K. W. z dnia 30.12.2015r., (k. 29-53), Karta Informacyjna Leczenia Szpitalnego Szpitala (...) w P. im. S. S. (2) z dnia 29.08.2015r., (k. 19-23), płyta CD zawierająca akta szkody nr (...), (k.76).

W stosunku do powoda zastosowano leczenie w postaci wyciągu szkieletowego za guz kości piętowej. Nadto w wyniku przewlekłego zapalenia ropnego puszczeli prawej w dniu 08.09.2015r., zastosowano leczenie operacyjne w postaci zabiegu amputacji prawej kończyny dolnej na poziomie podudzia, a także wdrożono leczenie farmakologiczne. Nadto powód podczas hospitalizacji odbywał spotkania z psychologiem.

Powód S. S. (1) był hospitalizowany na Oddziale Ortopedii i Traumatologii Narządu Ruchu (...) w P. im. S. S. (2) do dnia 02 października 2015 r. Dokonując wypisu ze szpitala powodowi zalecono hartowanie kikuta, ćwiczenia wyuczone na oddziale, utrzymanie opatrunku na ranie pooperacyjnej w czystości, zmiana opatrunku co dwa dni u lekarza rodzinnego „na jałowo”, na B., kontrolę w Poradni Ortopedycznej 09.10.2015r., w razie niepokojących objawów natychmiastowa kontrola, kontrolę w Poradni Chirurgicznej, diagnostykę guza nadnercza prawego oraz kurację farmakologiczną.

W wyniku zdarzenia orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS powoda uznano za niezdolnego do samodzielnej egzystencji w okresie od dnia 08.09.2015r., do dnia 31.10.2016r.,

dowód: zeznania świadka A. W.- protokół rozprawy z dnia 19.09.2017r., (k. 112-112v), przesłuchanie powoda S. S. (1)-protokół rozprawy z dnia 11.07.2017r., (k. 95-95v), Karta Informacyjna Leczenia Szpitalnego (...) w P. im. S. S. (2) z dnia 29.08.2015r., (k. 19-23), Orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 19.10.2015r., (k. 26-27), opinia biegłego sądowego ortopedy-traumatologa z dnia 18.04.2018r., (k.124-129), karta informacyjna leczenia szpitalnego (k. 54), informacja dla lekarza kierującego (k. 55-55v).

Pismem z dnia 16 października 2015 roku (...) Centrum (...) reprezentujące interesy powoda wystąpiło do pozwanego z wnioskiem o wszczęcie postępowania likwidacyjnego szkody będącej wynikiem zdarzenia z dnia 29.08.2015r. oraz wypłatę w terminie 30 dni bezspornej sumy odszkodowania w wysokości 180.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia w związku z uszkodzeniem ciała i wywołanym rozstrojem zdrowia, kwoty 900,00zł stanowiącej zwrot kosztów i wydatków poniesionych w związku ze zdarzeniem (koszt zakupu lekarstw ryczałtem w wysokości 500,00zł, koszt dojazdów do placówek medycznych w wysokości 400,00zł), a także kwotę 9.000,00zł stanowiącą zwrot kosztów opieki osób trzecich.

W okresie od 01.02.2016r., do dnia 08.03.2016r., po dopasowaniu protezy powód przebywał w Szpitalu Powiatowym w T. na Oddziale Rehabilitacji. Wówczas u S. S. (1) rozpoznano zaniki mięśniowe uda prawego, przykurcz zgięciowo-wyprostny stawu kolanowego w związku z czym zalecono dalszą rehabilitację.

Dodatkowo powód od lat choruje na nadciśnienie tętnicze oraz cukrzycę.

W dniu 16 lutego 2016 roku, Prokuratura Rejonowa w T. skierowała do Sądu Rejonowego w Trzciance akt oskarżenia przeciwko J. B. o popełnienie przez niego przestępstwa z art. 177 § 1 k.k.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego o numerze szkody (...), pismem z dnia 23.02.2016r., (...) S.A., ustalił wysokość szkody na łączną kwotę 94.417,49 zł. Składowe ww. kwoty stanowiły: koszty opieki w wysokości 2.112,00zł, zniszczone lub uszkodzone rzeczy osobiste/przedmioty 280,00zł, koszty przejazdów 390,00zł, koszty leczenia 1.635,49zł, zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę w wysokości 90.000,00zł. Suma zadośćuczynienia została wypłacona na numer rachunku bankowego ECO w dniu 23 lutego 2016 roku.

dowód: przesłuchanie powoda S. S. (1)- protokół rozprawy z dnia 11.07.2017r., (k. 95-95v), zawiadomienie o przesłaniu aktu oskarżenia-wniosku z dnia 16.02.2016r., (k. 28), pismo (...) Centrum (...) z dnia 16.10.2015r., (k.17-18), pismo (...) S.A z dnia 23.02.2016r., (k. 15-16), płyta CD zawierająca akta szkody (k. 76).

W dniu 04.04.2016 r., powód został zaopatrzony w protezę modułową i skierowany na leczenie rehabilitacyjne i naukę chodzenia.

Przed wypadkiem pozwany S. S. (1) od około czterdziestu lat przebywał na rencie przyznanej na skutek innego wypadku komunikacyjnego, do którego doszło w roku 1978r. Renta została przyznana w skutek urazu nóg. W wyniku wypadku powód doznał także urazu głowy. Zdarzenie to miało także wpływ na życie zawodowe powoda, gdyż stwierdzono u niego niezdolność do pracy zawodowej. Jednakże z czasem powód wrócił do sprawności- zaprzestał poruszania się przy pomocy kul, aktywnie spędzał czas jeżdżąc na rowerze. Nadto samodzielnie wykonywał czynności związane z utrzymywaniem gospodarstwa domowego. Powód spędzał aktywnie czas- jeździł na ryby, chodził do lasu po drewno, po grzyby.

Jednakże na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 29.08.2015r., sytuacja życiowa powoda uległa diametralnej zmianie. Nadto w wyniku doznanych podczas wypadku obrażeń i długotrwałym leczeniem połączonym z rehabilitacją, powód zmagał się z wieloma dolegliwościami bólowymi i cierpieniem. S. S. (1) po opuszczeniu szpitala był zmuszony przeprowadzić się do siostry A. W., gdyż wymagał nieustannej opieki i pomocy osób trzecich w wykonywaniu podstawowych codziennych czynności, utrzymywania higieny osobistej, zakupów, realizowania wizyt lekarskich. W wyniku zaistniałego zdarzenia powód stał się nerwowy, towarzyszyło mu uczucie osamotnienia. Poruszał się głównie na wózku inwalidzkim. Po dopasowaniu protezy i pobycie na Oddziale Rehabilitacyjnym Szpitala Powiatowego w T. powód stał się bardziej samodzielny. Mimo powrotu do swojego wcześniejszego miejsca zamieszkania, powód wymagał pomocy osób trzecich w zakresie niektórych tylko czynności tj.: robienia zakupów, przyrządzania posiłków, czy też przynoszenia drewna na opał.

dowód: zeznania świadka A. W.- protokół rozprawy z dnia 19.09.2017r., (k. 112-112v), przesłuchanie powoda S. S. (1)- protokół rozprawy z dnia 11.07.2017r., (k. 95-95v), zeznania powoda S. S. (1)- protokół rozprawy z dnia 20.12.2018r., (k. 201-202), opinia sąдово-psychologiczna z dnia 09.08.018r., k. (171-175).

Powód S. S. (1) jest kawalerem, ma skończone 62 lata, nie posiada wyuczonego zawodu. Powód mieszka sam w miejscowości T.. Powód jest rencistą w wyniku wypadku komunikacyjnego, który wydarzył się w roku 1978. Z tego tytułu otrzymuje świadczenie w wysokości 1.160,00 zł miesięcznie. W związku z powyższym powód nie pracował zawodowo.

Bezpośrednio przed wypadkiem z dnia 29 sierpnia 2015r., S. S. (1) dorabiał sobie wykonując drobne prace np. tnąc drewno dla osób trzecich. Powód spędzał aktywnie czas jeżdżąc na rowerze, łowiąc ryby, zbierając grzyby w lesie. Jednakże aktualnie czas spędza we własnym domu, w ogóle nie jeździ na rowerze, gdyż boi się korzystać z drogi.

Obecnie powód po dokonanej amputacji podudzia prawego jest osobą nie w pełni sprawną, a jego możliwości funkcjonowania organizmu są ograniczone. Brak jest jakichkolwiek szans na powrót powoda do zdrowia. Biegły sądowy lekarz ortopeda-traumatolog stwierdził, że stan ogólny powoda jest zadowolający z uwagi na opanowanie procesu zapalnego kości podudzia po złamaniu otwartym. Ogólna sprawność organizmu wynikająca z noszenia protezy ogranicza trwale głównie układ ruchu z uwagi na trwale naruszoną statykę i dynamikę układu ruchu. Utrzymujące się okresowe bóle w obrębie kręgosłupa lędźwiowego mają wyraz ucisku korzeniowego po złamaniu kręgu L3. Z kolei złamanie żeber po stronie lewej VII i IX należy uważać za wyleczone.

Powód S. S. (1) w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 29 sierpnia 2015r., doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu. Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku (Dz.U. 2002 nr 234, poz. 1974) biegły lekarz specjalista z dziedziny ortopedii i chirurgii urazowej określił trwały uszczerbek na zdrowiu powoda na poziomie 54 % wg poz. 161b (stan po amputacji podudzia prawego z patologią leczenia zrostu

złamania podudzia prawego w 1978r.) – 40%, poz. 94c (złamania trzonu kręgu L3 z zespołem korzeniowym) – 10% oraz poz. 58a (złamanie żeber VII i IX po stronie lewej) – 4%.

Obecnie powód ujawnia obniżoną samoocenę, dominację nastawienia pesymistycznego oraz poczucia, że mu w życiu nie wyszło. W swoich zachowaniach prezentuje najczęściej nadmierne opanowanie, a swoje negatywne uczucia wyraża w sposób pośredni i bierny. U powoda stwierdza się problemy z ogólnym przystosowaniem, co objawia się m. in. trudnościami w radzeniu sobie ze stresem, a także ujawnianiem objawów fizycznych w sytuacjach trudnych. U S. S. (1) stwierdzono dyskomfort poczucia psychofizycznego. Powód przejawia dolegliwości bólowe, poczucie osamotnienia, przygnębienia i świadomości przegranej mających swoje podłoże w wypadku z dnia 29.08.2015r. Dodatkowo przejawia trudności w zakresie pamięci wzrokowej i funkcji wzrokowo-ruchowych, które należy wiązać z doznanymi urazami głowy oraz nadciśnieniem tętniczym. Doznane przez powoda obrażenia fizyczne oraz psychiczne będące wynikiem zdarzenia mają wpływ na jego funkcjonowanie oraz życie osobiste i społeczne. Nadto powód przejawia obniżony komfort życia psychicznego wynikający z braku możliwości aktywnego spędzania czasu wolnego. Mimo, iż stwierdzone u powoda zaburzenia mają charakter trwały, to nie wymaga on konsultacji psychologicznej czy też psychiatrycznej.

Biegły sądowy z dziedziny psychologii stwierdził, że obecnie nie ma również potrzeby, aby powód został objęty leczeniem psychiatrycznym. Niemniej jednak leczenie psychologiczne w postaci oddziaływań podtrzymawczo-wspierających mogłoby doraźnie pomóc, natomiast nie stanowi konieczności. Poprawa samopoczucia psychicznego powoda możliwa jest jedynie w określonym zakresie, a nadto w przypadku poprawy jego sytuacji bytowej.

dowód: zeznania świadka A. W.- protokół rozprawy z dnia 19.09.2017r., (k. 112-112v), przesłuchanie powoda S. S. (1)- protokół rozprawy z dnia 11.07.2017r., (k. 95-95v), zeznania powoda S. S. (1)- protokół rozprawy z dnia 20.12.2018r., (k. 201-202), opinia biegłego sądowego ortopedy-traumatologa z dnia 18.04.2018r., (k. 124-429), oraz z dnia 03.07.2018r., (k. 162), -opinia sądowo-psychologiczna z dnia 09.08.018r., k. (171-175).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w wyniku następującej oceny dowodów.

Zgodnie z art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Na tej podstawie Sąd przyjął bez dowodów fakty powołane przez jedną stronę i przyznane przez drugą, mając przy tym na uwadze, że przyznania nie nasuwały żadnych wątpliwości.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty prywatne, które zostały wyżej wskazane jako stanowiące podstawę ustaleń faktycznych. Nie budziły one wątpliwości co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą. Jednocześnie ich wiarygodność nie była przez żadną ze stron podważana, więc także z tego punktu widzenia nie było podstaw do odmówienia im wiary. Część faktów Sąd przyjął na podstawie kopii dokumentów (art. 309 k.p.c.). Zgodność kopii z oryginałami nie była przez żadną ze stron podważana i nie wywoływała wątpliwości Sądu. Zatem nie było podstaw do odmówienia im w tym zakresie zaufania.

Sąd uznał za wiarygodne sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania opinie sądowe biegłego mgr inż. K. W. w zakresie techniki samochodowej i ruchu drogowego oraz techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych oraz opinii sporządzonej na potrzeby przedmiotowego postępowania przez biegłego dr n. med. P. J. specjalisty w dziedzinie ortopedii i chirurgii urazowej. Niewątpliwie opinie sporządzone zostały przez specjalistów dysponujących rozległą wiedzą i doświadczeniem w swoich specjalnościach. Wskazani biegli wydają corocznie co najmniej kilkadziesiąt opinii tylko na potrzeby różnych postępowań prowadzonych przez tut. Sąd. Sporządzona przez biegłego sądowego P. J. opinia udzieliła pełnej odpowiedzi na tezy dowodowe zawarte w postanowieniu dopuszczającym dowód z opinii. Co więcej należy wskazać, iż opinie zostały sporządzone w sposób fachowy, rzetelny i wyczerpujący.

Opinia biegłego sądowego lekarza psychologa mgr A. B. także stanowiła wartościowy materiał o dużej mocy dowodowej. Została ona sporządzona przez biegłego dysponującego wiedzą i doświadczeniem w swojej specjalności. Przygotowana przez biegłą opinia udzieliła pełnej odpowiedzi na tezy dowodowe zawarte w postanowieniu

dowodowym Sądu, została sporządzona w sposób fachowy, rzetelny i wyczerpujący. Była logiczna i zrozumiała. W sposób przekonujący i nie budzący zastrzeżeń zostały w niej wskazane przesłanki, które doprowadziły do końcowych wniosków. O wartości dowodowej opinii przekonywał także fakt, że nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Również zeznania świadka A. W., Sąd uznał za godne zaufania w pełni. Poddając pod ocenę jej twierdzenia, Sąd wziął pod uwagę, że jest ona osobą bliską powoda (siostra). Jednakże w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz twierdzeń powoda, nie można uznać, ażeby zeznania te złożone zostały na użytek przedmiotowego postępowania.

W przedmiotowym postępowaniu z oczywistych przyczyn, znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy mogły mieć jedynie zeznania powoda i dlatego Sąd dowód z przesłuchania stron ograniczył tylko do zeznań S. S. (1). Bez wątpienia, strony postępowania są najbardziej zainteresowanymi rozstrzygnięciem sprawy, skutkiem czego dowód z zeznań powoda jako źródło poznania prawdy jest najbardziej niepewne. Stąd też, Sąd zeznania S. S. (1) dokładnie zweryfikował przez ich konfrontację z dowodami zgromadzonymi w toku postępowania, a także zasadami wiedzy i doświadczenia. Zachowanie krytycyzmu w ich ocenie pozwoliło na wysnucie wniosku, że są wiarygodne w całości. Dodatkowo zeznania powoda potwierdzały opinie biegłych. Ich wysoka moc dowodowa czyniła je najbardziej wartościowym materiałem dowodowym potwierdzającym wiarygodność zeznań powoda. W ocenie Sądu zeznania powoda były logiczne, wiarygodne, a także znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Na uwagę zasługuje fakt, że choć skutki wypadku były dla S. S. (1) niezwykle ciężkie, to w swoich zeznaniach wypowiadał się na ten temat bez nastawienia na tendencyjne zaprezentowanie swojej sytuacji jako znacznie gorszej niż w rzeczywistości. Co więcej powód wskazywał na poprawę swego funkcjonowania w miarę upływu czasu. Taka postawa dowodziła o szczerości jego zeznań.

Sąd zważył, co następuje:

Powód S. S. (1) dochodził przedmiotowym postępowaniem od pozwanego (...) S.A. w W. roszczenia odszkodowawczego z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za wynikłą z jego ruchu szkodę w postaci uszkodzenia ciała i jej konsekwencji w postaci rozstroju zdrowia.

Odpowiedzialność pozwanego (...) S.A. w W. wynika z zawarcia przez właściciela samochodu, którym kierował sprawca wypadku komunikacyjnego, ważnej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zdarzenie miało miejsce w dniu 29 sierpnia 2015 roku. Wobec tego do odpowiedzialności za szkodę niemajątkową zastosowanie będą miały przepisy zawarte w ustawie z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152, z późn. zm).

W myśl art. 34 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Natomiast według art. 35 ww. ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Jak to wynika z przytoczonych przepisów, zakład ubezpieczeń odpowiada w razie i w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego, którego ruchem została wyrządzona szkoda.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności wynikłej za szkodę wyrządzoną wypadkiem komunikacyjnym z dnia 29 sierpnia 2015 roku, w którym powód doznał obrażeń ciała. Co więcej prowadził w tym przedmiocie postępowanie likwidacyjne. Uznając swoją odpowiedzialność, a nadto uwzględniając cierpienia fizyczne i psychiczne powoda będące następstwem powstałego urazu, okres trwania leczenia, trwałe następstwa wypadku, ograniczenia w życiu codziennym, wiek i prognozy na przyszłość pozwany wypłacił powodowi kwotę 94.417,49 zł. W ostateczności pozwany nie kwestionował opinii sporządzonych przez biegłych na potrzeby przedmiotowego postępowania. Kwotę

sporną stanowiła jednak kwota dochodzonego przez powoda zadośćuczynienia. Jednakże tutejszy Sąd podzielił pogląd S. S. (1), że wypłacona dotychczas kwota 90.000,00zł zadośćuczynienia jest niska w stosunku do powstałych skutków wypadku, odniesionych obrażeń ciała oraz cierpienia.

Stosownie do treści art. 445 § 1 w zw. z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przy czym chodzi o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne i psychiczne. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo (G. Bieniek, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I, Warszawa 2007, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, wydanie VIII).

Powołane wyżej przepisy nie wskazują w sposób jednoznaczny kryteriów, jakimi powinien kierować się Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia. Jednakże zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie panuje zgoda, co do tego, że należy brać pod uwagę takie aspekty jak długotrwałość cierpień fizycznych i psychicznych związanych z wypadkiem oraz ich intensywność (stopień cierpienia), skutki doznanych urazów, wiek poszkodowanego, dolegliwości związane z niezbędnym leczeniem, pobytami w szpitalu, rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury. Ich rozmiar, natężenie i czas trwania należy analizować w kontekście okoliczności konkretnej sprawy. Użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie „sumy odpowiedniej” choć ma charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z powyższego wynika, że „wartość odpowiednia” to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego - tak fizyczne jak i psychiczne - których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest „odpowiednia” z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 4.02.2008 r. III KK 349/2007).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, iż roszczenie powoda jest zasadne w części. W wyniku wypadku komunikacyjnego jaki miał miejsce w dniu 29 sierpnia 2015 roku, powód doznał rozległych obrażeń w postaci otwartego złamania kości piszczelowej i strzałkowej prawej powikłane przewlekłym stanem zapalnym, złamania trzonu kręgu L3, złamania VII i IX żebra po stronie lewej z płynem w jamie opłucnej, stłuczenia głowy oraz stłuczenia grzbietu, pojawiły się guz nadnercza prawego, torbiele nerki prawej. W wyniku przewlekłego zapalenia ropnego piszczeli prawej i niemożności wykonania zabiegu repozycji złamania i zamknięcia rany koniecznym było zastosowanie leczenia operacyjnego i wykonanie amputacji prawej kończyny dolnej na poziomie podudzia. W związku z tym przez okres około roku po wypadku powód był niezdolny do samodzielnej egzystencji. Wymagał opieki i pomocy ze strony osób trzecich nawet w wykonywaniu podstawowych czynnościach dnia codziennego tj.: utrzymania higieny osobistej, sporządzania posiłków, robienia zakupów, pomocy w załatwianiu potrzeb fizjologicznych, realizowaniu wizyt lekarskich oraz spraw urzędowych.

Skutkiem zdarzenia z dnia 29 sierpnia 2018 roku w zakresie ortopedii i traumatologii jest trwały uszczerbek na zdrowiu powoda, który wynosi 54 %. Mimo, iż stan powoda po zabiegu amputacji podudzia prawego jest zadowalający ze względu na opanowanie procesu zapalnego kości po złamaniu otwartym, to powód nie ma jakichkolwiek szans na powrót do zdrowia. Powód już na stałe będzie musiał borykać się z częściowym brakiem kończyny dolnej i używać protezy. Nadto nieustannie będzie musiał dbać o kikut prawej nogi, aby nie doprowadzić po powstania jakichkolwiek odleżyn, przetok czy tez owrzodzeń. Bez wątpienia utrata kończyny dolnej utrudnia codzienne funkcjonowanie, wpływa na zmianie dotychczasowego stylu życia, a także utrudnia kwestię aktywności fizycznej w zakresie rekreacji.

Wypadek z dnia 29 sierpnia 2015 roku, wpłynął również na zdrowie psychiczne powoda. Spowodował wystąpieniem u powoda trudności adaptacyjnych co utrudniało proces rekonwalescencji. Powód przejawiał zaniżoną samoocenę, pesymistyczne nastawienie, poczucie, że nic mu w życiu nie wyszło. W zachowaniach powód przyjmuje postawę nadmiernego opanowania, a negatywne uczucia wyraża w sposób bierny oraz pośredni. Powód przejawia trudności w radzeniu sobie ze stresem i ujawnianiem objawów fizycznych w trudnych sytuacjach. Co więcej S. S. (1) zmagają się z dolegliwościami bólowymi, przejawia postawę osamotnienia, przygnębienia i przegranej, które mają swoje podłoże w przeżytym wypadku mającym miejsce w dniu 29.08.2015r.

Ustalając wysokość należnego S. S. (1) zadośćuczynienia, Sąd wziął pod uwagę odczuwane przez niego cierpienia fizyczne i psychiczne. A mianowicie przystosowanie się do zaistniałej sytuacji. Powód przed wypadkiem był osobą aktywną zarówno fizycznie, jak i towarzysko, miał swoje pasje, spędzał aktywnie czas jeżdżąc rowerem, wędrując, zbierając grzyby. Ponadto, Sąd uwzględnił cierpienia psychiczne związane z trudnościami w wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego, skutkującymi koniecznością korzystania z pomocy osób trzecich. Co w konsekwencji spowodowało ograniczenie dotychczasowej aktywności życiowej powoda. Natomiast, szczególną wagę Sąd przyłożył do zakresu cierpienia powoda wynikającego z konieczności znoszenia trwałych skutków doznanego urazu w postaci amputacji prawej nogi, który spowodował określenie przez biegłego sądowego trwałego uszczerbku na zdrowiu na 54%. W wyniku powyższego powód został pozbawiony do końca życia umiejętności sprawnego chodzenia. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia uwadze Sądu nie uszedł fakt, iż wypadek komunikacyjny z dnia 29.08.2015r., w żadnym stopniu nie miał wpływu na sytuację zawodową powoda. Bowiemy już przed ww. wypadkiem powód był na rencie orzeczonej w związku z innym wypadkiem, któremu uległ w roku 1978, w związku z czym nie pracował zawodowo.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd uznał krzywdę powoda za uzasadniającą zadośćuczynienie w łącznej wysokości 180.000,00 zł. Z uwagi na fakt, że powód otrzymał już od pozwanego z tego tytułu 90.000,00 zł, zasądzeniu podlegała kwota 90.000,00zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 zdanie pierwsze k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei w myśl § 2 zdanie pierwsze in principio tego artykułu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Natomiast w myśl zdania pierwszego ust. 2 art. 14, w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Pismem z dnia 16.10.2015 r., powód zwrócił się do pozwanego o zapłacenie mu kwoty 180.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia w związku z uszkodzeniem ciała oraz wywołanym rozstrojem zdrowia. W dniu 23 lutego 2016 r., a zatem już po upływie trzydziestodniowego terminu przewidzianego w wyżej przytoczonym art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, pozwany przyznał powodowi 90.000,00 zł zadośćuczynienia. Pozwany ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia i wypłacając je w dniu 23 lutego 2015 r. wadliwie ocenił rozmiar roszczenia powoda. Dlatego 24 lutego 2015 r. był już w opóźnieniu z zapłatą tej pozostałej części świadczenia, której zapłaty niesłusznie odmówił. Wobec powyższego w ocenie Sądu żądanie odsetek było uzasadnione w całości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Z przyczyn, które wynikają z wyżej przedstawionych rozważań, żądanie powoda S. S. (1), przewyższające sumę zasądzoną na jego rzecz, nie znajdowało oparcia w przysługujących mu roszczeniach materialnoprawnych, dlatego zostały oddalone w punkcie 2 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo. Wysokość zgłoszonego przez powoda roszczenia wynosiła 110.000,00 zł. Zostało ono uwzględnione w zakresie 90.000,00 zł, co oznacza, że powód wygrał proces w 81 %.

Na koszty procesu poniesione przez powoda S. S. (1) składały się: opłata od pozwu w wysokości 5.500,00zł, koszty związane z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłych sądowych w łącznej kwocie 1.415,49 zł (855,76 zł + 559,73 zł), koszty zastępstwa procesowego powoda w wysokości 5.400,00 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, czyli łącznie w wysokości 12.332,49 zł.

Koszty procesu poniesione przez pozwanego objęły: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 5.400,00 zł i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł koszty uzupełnienia opinii biegłego w kwocie 90,08 zł.

Zatem należy stwierdzić, iż powód wygrał proces w 81%, natomiast pozwany w 19%. W konsekwencji w pkt. 3 wyroku, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda S. S. (1) kwotę 8.875,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Jolanta Czajka - Bałon